

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: H.K.**, státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Praha 2, Slezská 36*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2017, čj. MV-97979-6/SO-2014,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 2. 2017, čj. MV-97979-6/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 6. 2014, čj. OAM-13620-22/DP-2014, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 18 406 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Novotného, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 2. 3. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 3. 3. 2017, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2017, čj. MV-97979-6/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 16. 6. 2014, čj. OAM-13620-22/DP-2014 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) pro nesplnění podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Žalobkyně se domáhala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány v rámci řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí jednak porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně tvrdí, že není pravdou, že by nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 25. 3. 2014 podala žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ. Dne 31. 3. 2014 doložila správnímu orgánu I. stupně chybějící dokumenty - konkrétně cestovní doklad, průkaz č. 000130835 o povolení k dlouhodobému pobytu, doklad o zajištění ubytování, potvrzení finančního úřadu, že nemá vymahatelné nedoplatky, potvrzení o tom, že nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, doklady o cestovním zdravotním pojištění a fotografie. Následně žalobkyně dodala ještě platební výměr daně z příjmů za rok 2013. Prvoinstanční správní orgán dospěl k závěru, že výše doložených prostředků, resp. výše doložených prostředků žalobkyně a společně s ní posuzované osoby - v tomto případě manžela - neodpovídala zákonem požadované výši úhrnného měsíčního příjmu stanovené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti ministerstvo vydalo rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítlo.

Dne 2. 7. 2014 podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že nesouhlasí s prvoinstančním rozhodnutím, neboť má za to, že její žádost byla neoprávněna posuzována s jejím manželem, ačkoli se manžel na území České republiky nezdržuje již od 18. 11. 2010, nemá zde ani povolení k pobytu a nesdílí s žalobkyní společnou domácnost. Žalovaná však prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobkyně setrvává na faktu, že není pravdivý závěr správního orgánu, že nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované

výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na doklad o zajištění ubytování má být v případě žalobkyně posuzována částka skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení, nikoli nejvyšší částka normativních nákladů. Žalobkyně opět zdůrazňuje, že nemá na území České republiky žádnou společně posuzovanou osobu, neboť její manžel již od 18. 11. 2010 žije opět na Ukrajině, nemá zde povolen žádnou formu pobytu, a tudíž s žalobkyní nežije ani ve společné domácnosti. Měsíční základ daně žalobkyně dle jejího názoru činí na základě předložených dokladů částku 8 400 Kč.

Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně se na území České republiky zdržuje již od roku 2012, tak má na území ČR v současné době vytvořeno již dlouhodobě stabilní sociální a rodinné zázemí. V žádném případě nemá žalobkyně zájem vrátit se zpět na Ukrajinu, tedy do své domovské země, kde již potřebné zázemí nemá. V souladu se shora uvedeným lze konstatovat, že se správní orgán měl v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo. Lze tak konstatovat, že napadené rozhodnutí ve svých důsledcích znamená nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně (když by byla v jeho důsledku nucena v nejbližší době opustit území ČR).

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 22. 3. 2017, v němž mimo jiné uvedla, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byla většina námitek řádně vypořádána, ve zbylém uvedla následující.

Námitkám týkajícím se žalobkyně jako osoby samostatně posuzované, tj. bez jejího manžela, a prokázání výše skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení žalobkyní žalovaná přisvědčila již v 1. odstavci na str. 6 svého rozhodnutí, neboť od 16. 8. 2014, tj. 2 měsíce po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla manželovi žalobkyně pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a od tohoto dne nedisponoval na území České republiky žádným povoleným ani požadovaným pobytovým oprávněním. Ovšem jak v tomto odstavci žalovaná dále uvádí, i po zohlednění uvedených námitek dospěla k závěru, že úhrnný měsíční příjem žalobkyně je i nadále nižší, a to o 398 Kč než částka, kterou byla žalobkyně povinna prokázat, jako součet životního minima samostatně posuzované osoby a skutečných odůvodněných nákladů na bydlení žalobkyní vynakládaných.

Námitku, že měsíční základ daně žalobkyně činí na základě předložených dokladů částka 8 400 Kč, nepovažuje žalovaná za důvodnou. Ohledně vypořádání této námítky odkázala žalovaná na 2. odstavec str. 6 svého rozhodnutí, kde podrobně odůvodnila, že žalobkyně dosahovala úhrnného měsíčního příjmu 6 512 Kč, nikoli výše 8 400 Kč.

Žalovaná odmítla, že by došlo k pochybení při aplikaci § 2 odst. 4 správního řádu, neboť neshledala porušení uvedených zásad. K námitce stran nedostatečného zjištění stavu věci žalovaná konstatovala, že oba správní orgány spolehlivě zjistily stav věci a takto zjištěný skutkový stav posoudily v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná přihlédla při svém rozhodování ke všem předloženým podkladům a uváděným námitkám.

K námitce týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná podotkla, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo vždy a za všech okolností povinností správního orgánu zabývat se všemi v citovaném ustanovení uvedenými skutečnostmi. Z tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že se jedná o demonstrativní výčet okolností, které má správní orgán zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Správní orgán tak při jejich hodnocení vždy vychází z okolností daného případu. Vypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně považuje žalovaná za dostatečné a opětovně konstatuje, že důsledky rozhodnutí jsou přiměřené důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účastníka řízení na území České republiky za účelem podnikání.

K námitce žalobkyně, že má na území České republiky vytvořeno již dlouhodobě sociální a rodinné zázemí a na Ukrajině již potřebné zázemí nemá, odkázala žalovaná na 3. odstavec str. 5 napadeného rozhodnutí, v němž konstatuje, že žalobkyně žije na území České republiky sama, nepobývá zde nikterak dlouhou dobu pro utvoření pevných sociálních vazeb a dostatečnou integraci v české společnosti, současně neztratila vazby ke svému domovskému státu, když na Ukrajině má žalobkyně dvě nezletilé děti, jakož i sourozence a rodiče.

Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 6. 2018 zástupce žalobkyně setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobkyně nesplnila podmínku dosažení požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*

Ministerstvo v prvoinstančním rozhodnutí uvedlo stran výše úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně mj. toto (zvýraznění a krácení některých pasáží textu provedl krajský soud): „(...) Ze spisového materiálu, stejně jako z cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že za **společně posuzované osoby** ve smyslu výše uvedených ustanovení je v případě žadatelky třeba považovat žadatelku a dále jejího manžela pana K.I., (...) který aktuálně nemá na území ČR platný povolený pobyt. (...) Z výše uvedených dokladů prokazujících výši úhrnného měsíčního příjmu žadatelky a **osob společně s ní posuzovaných** bylo zjištěno, že výše doložených prostředků na základě již předložených dokladů neodpovídá výši požadované v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. (...) Na základě výše uvedené výzvy měla žadatelka v poskytnuté lhůtě ke správnímu orgánu předložit následující náležitosti: další doklady prokazujících další možný úhrnný měsíční příjem žadatelky a **společně posuzovaných osob**, dle uvedených a to tak, aby výše úhrnného měsíčního příjmu žadatelky a **společně s ní posuzovaných osob** pobývajících na území České republiky odpovídala výši požadované v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. (...) S ohledem na výše uvedené zákonné podmínky je třeba v případě žadatelky a **osob společně s ní posuzovaných** jako určující částku životního minima považovat částku 5 970 Kč. Jako určující částku normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení s ohledem na výše uvedené je třeba považovat částku 11 081 Kč. Minimální výše čistého úhrnného měsíčního příjmu **všech společně posuzovaných osob** by tedy v případě žadatelky měla činit 17 051 Kč. Porovnáním výše měsíčních příjmů žadatelky a **společně s ní posuzovaných osob** vyplývajících z předložených dokladů, s částkou, jejíž zajištění je žadatelka povinna v souladu s ust. § 46 odst. 7 odst. b) zákona č. 326/1999 Sb. prokázat, došel správní orgán k závěru, že úhrnný měsíční příjem žadatelky neodpovídá požadavkům § 46 odst. 7 písm.

b) zák.č. 326/1999 Sb., neboť na základě žadatelkou předložených dokladů bylo prokázáno, že ačkoliv minimální částka, jejíž zajištění je žadatelka v souladu s ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. povinna prokázat, činí 17 051 Kč, skutečný úhrnný měsíční příjem žadatelky a společně s ní posuzovaných osob činí pouze 6 519 Kč. Z výše uvedeného vyplývá, že i přes poskytnutou součinnost správního orgánu, žadatelka nepředložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky.“. Není pochyb o tom, že prvoinstanční správní orgán posuzoval splnění konkrétní povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců ve vztahu k žalobkyni a společně s ní posuzovaným osobám.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním, kde zdůraznila zejména to, že její manžel dne 17. 11. 2010 definitivně opustil Českou republiku a od té doby pobývá na Ukrajině. Žalobkyně by s ním tedy neměla být posuzována společně.

Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a rozhodnutí Ministerstva potvrdila. K podstatě věci Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců konstatovala mj. následující: „(...) Z předložených dokladů vyplýval základ daně účastnice řízení 100.800,- Kč, zaplacené pojistné na sociální zabezpečení 22.572,- Kč a penále 76,- Kč. Na základě uvedených částek činil měsíční příjem 6.512,- Kč. O žádosti manžela účastnice řízení pana I.K. o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání nebylo rozhodnuto ke dni vydání napadeného rozhodnutí 16. 6. 2014, byl tak společně posuzovanou osobou účastnice řízení. Ovšem příjem manžela nebyl správnímu orgánu I. stupně předložen. Úhrnný měsíční příjem účastnice řízení tak dosahoval částky 6.512,- Kč. Požadovanou částku tvoří součet životních minim účastnice řízení, tj. 3.140,- Kč, a společně posuzovaných osob, manžela účastnice řízení, tj. 2.830,- Kč, podle § 3 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb. a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení 2 osob podle § 26 zákona č. 117/1995 Sb., tj. 11.081,- Kč, neboť z předloženého potvrzení poskytovatele ubytování nevyplývala částka skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení, ačkoliv o možnosti prokázání této částky byla účastnice řízení ve výzvě č.j. OAM-13620-17/DP-2014 ze dne 28. 4. 2014 poučena. Účastnice řízení byla proto povinna prokázat celkovou požadovanou částku ve výši 17.051,- Kč. Komparací požadované částky 17.051,- Kč a částky úhrnného měsíčního příjmu účastnice řízení 6.512,- Kč je zřejmé, že požadovaná částka je o 10.539,- Kč vyšší a účastnice řízení proto nesplňuje podmínku uvedenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tedy předložení dokladu, který bude prokazovat, že úhrnný měsíční příjem účastnice řízení a společně posuzovaných osob bude vyšší než součet životních minim účastnice řízení, společně s ní posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení. V napadeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sice částka úhrnného měsíčního příjmu účastnice řízení uvedena ve výši 6.519,- Kč, oproti rozhodnutím Komise zjištěné částce 6.512,- Kč, následně je požadovaná částka ve srovnání s částkou úhrnného měsíčního příjmu vyšší o 10.532,- Kč, oproti rozhodnutím Komise zmíněné částce 10.539,- Kč. Ovšem tato skutečnost nemá vliv na zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí, neboť ve shodě se správním orgánem I. stupně bylo Komisí prokázáno, že úhrnný měsíční příjem účastnice řízení nedosahoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí požadované výše, a to o 10.539,-Kč, respektive o 10.532,- Kč. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., když žádost účastnice řízení zamítl. Účastnice řízení byla ve výzvě č. j. OAM-13620-17/DP-2014 ze dne 28. 4. 2014 seznámena s tím, že pokud neodstraní specifikované nedostatky žádosti, bude její žádost zamítnuta.

(...)

V souladu s námitkou týkající se společného posuzování manžela účastnice řízení spolu s účastnicí řízení a s prohlášením ze dne 20. 6. 2014 manžela účastnice řízení, předloženém v rámci odvolání, bylo následně Komisí z cizineckého informačního systému zjištěno, že manžel účastnice řízení nemá na území České republiky povolen ani požadován pobyt od 16. 8. 2014, kdy mu byla žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání pravomocně zamítnuta. Účastnice řízení tak nadále není společně posuzována s manželem. Komise rovněž podotýká, že účastnicí řízení byla ve shodě s další námitkou o posuzování částky na bydlení, jakož i doklady o zajištění ubytování, předloženými spolu s odvoláním, prokázána výše skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení podle § 25 zákona č. 117/1995 Sb. Ačkoliv Komise k výše uvedeným námitkám a předloženým dokladům v souladu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. přiblížila, konstatuje, že částka 6.910,- Kč, kterou byla účastnice řízení povinna prokázat, tj. součet životního minima samostatně posuzované účastnice řízení 3.410,- Kč a účastnicí řízení odůvodněných nákladů na bydlení 3.500,- Kč, by v komparaci s částkou 6.512,- Kč, kterou byla schopna účastnice řízení prokázat, byla stále o 398,- Kč vyšší.

S námitkou, že měsíční základ daně účastnice řízení činí s odvoláním na doložené doklady částku 8.400,- Kč, se Komise neztotožňuje. Ze spisového materiálu vyplývá, že k prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu účastnice řízení byl předložen platební výměr daně z příjmu za rok 2013 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za roky 2012 a 2013. Z platebního výměru za rok 2013 vyplývá základ daně účastnice řízení ve výši 100.800,- Kč. Čistý úhrnný měsíční příjem účastnice řízení se zjistí odečtením částky zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále za rok 2013, tj. součtu pojistného 22.572,- Kč a penále 76,- Kč, ve výši 22.648,- Kč od uvedeného daňového základu, tj. 100.800 - 22.648, a následným vydělením takto získané částky dvanácti, resp. počtem měsíců roku 2013, neboť účastnice řízení byla držitelkou živnostenského oprávnění po celý posuzovaný rok 2013, tj. 78.152/12. Účastnice řízení tedy dosahovala úhrnného měsíčního příjmu 6.512,- Kč, nikoli výše 8.400,- Kč uváděné v odvolání.“.

Správní orgány opřely svá rozhodnutí mj. o § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz výše). Ten stran společně posuzovaných osob odkazuje na § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 téhož zákona). Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují mj. manželé. Potud byl závěr správních orgánů o tom, že manžel se pro účely zákona o pobytu cizinců považuje za společně posuzovanou osobu, správný. Ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců však výslovně požaduje, aby společně posuzovaná osoba pobývala na území, což soud vnímá jako požadavek faktického, nikoliv formálně povoleného pobývání v České republice. A to obzvláště za situace, kdy žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítala, že její manžel opustil Českou republiku již v roce 2010. S tím se však žalovaná vůbec nevypořádala. Naopak, jak vyplývá z výše uvedené citace napadeného rozhodnutí, považovala závěr o manželovi žalobkyně coby společně posuzované osoby za správný, a to minimálně do dne 16. 8. 2014, kdy byla panu I.K. pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Tento fakt byl nosnou argumentací žalované, neboť samostatné posouzení situace žalobkyně (bez společného posuzování s manželem) bylo vyřčeno víceméně *obiter dictum* (viz výše text napadeného rozhodnutí). Nadto, ve vztahu k dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného

života žalobkyně prvoinstanční správní orgán konstatoval, že „poslední povolený pobyt manžela žalatelky byl s platností do 30. 4. 2010“, přičemž „je pravděpodobné, že se manžel žalatelky na území ČR vůbec nezdržuje“ a žalovaná uvedla, že „účastnice řízení žije na území České republiky sama, neboť nebylo prokázáno, že se manžel i nadále zdržuje na území České republiky.“ Tedy, zatímco pro posouzení příjmů a výdajů nebyl pro správní orgány faktický pobyt žalobkynina manžela mimo území ČR nikterak významný, pro účely posouzení dopadu do osobního a rodinného života vycházely z toho, že se v ČR (pravděpodobně) nezdržuje.

Za těchto okolností soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost a nedostatek odůvodnění. Napadené rozhodnutí proto ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky trpělo i rozhodnutí Ministerstva, soud zrušil i prvoinstanční správní rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobkyně při jednání nárokovala náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 766 Kč, když vyčíslila jednotlivé položky takto – za soudní poplatky 4 000 Kč, 3 úkony právní služby 9 300 Kč, režijní paušál za tři úkony právní služby 900 Kč, náhradu za promeškaný čas 800 Kč, cestovné 1 203 Kč, DPH 2 562 Kč.

Soud však přiznal žalobkyni toliko náhradu nákladů řízení ve výši 18 406 Kč skládající se *a)* ze zaplacených soudních poplatků za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 4 000 Kč, a dále *b)* z odměny zástupce žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání soudu dne 27. 6. 2018) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem tak 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 27. 6. 2018, a to ve výši 600 Kč [100,- Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně v délce jedné hodiny a čtyř minut].

Náhrada nákladů řízení tudíž dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši 1 106 Kč za cestu z Prahy do Plzně na jednání soudu a zpět dne 27. 6. 2018, představující celkem 184 km (2 x 92 km) při použití osobního vozu tov. zn. TOYOTA AURIS s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 6,6 litru benzínu (BA 95 B)

na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4 Kč, což v daném případě činí 736 Kč [4 Kč x 184 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí 370 Kč $\{[(6,6 \text{ litru} \times 30,50 \text{ Kč})/100] \times 184 \text{ km}\}$, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou čtvrtou zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2018), když cena u benzínu automobilového 95 oktanů byla stanovena v § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 30,50 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4 Kč.

Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 500 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 29. června 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.